

[Statsministeren]

ger ligger på 100 mia kr. Er det dér, vi skal spare? Vi har ikke kunnet komme uden om at spare på de poster også, men vi har været tilbageholdende på de poster af hensyn til beskæftigelsen.

Når vi heller ikke vil skære ned på de 35 mia kr., der går til sociale pensioner, er jeg fremme ved konklusionen: så skal hovedparten af besparelserne desværre findes inden for de resterende 65 mia kr. på statsbudgettet. Hvad er det? Ja, af det er de 45 mia kr. udgifter til dagpenge, til efterløn, til kontant-hjælp og til børnetilskud. Vi kunne ønske os, at det ikke var sådan, men det er sammenhængen, og det viser, at det simpelt hen er umuligt at komme uden om, at der må skæres kraftigt på disse områder, for ellers kan vi ikke finde besparelser, der er så store, at de hjælper i samfundsøkonomien.

Jeg mener ikke, besparelserne er for store, for vi må spørge: hvad skulle vi have gjort med mindre besparelser? Hvis vi havde nøjedes med den forrige regerings 10 mia kr. i besparelser, ligger svaret jo lige for: så skulle vi have hentet differencen, andre 10 mia kr., gennem skatter og afgifter. Skulle vi tage dem over momsens? Er det det, man vil? Så skulle vi have sat momsens op fra 22 pct. til over 26 pct. Tror man, det havde gavnet beskæftigelsen? Bestemt ikke. Havde det gavnet reallønnen? Naturligvis ikke. Ja men så kunne vi tage dem over indkomstskatten. Havde det været bedre? Så skulle indkomstskatten have været forøget med ikke mindre end 8 pct. Tror man, der var blevet glæde over det ude på arbejdspladserne eller i lønmodtagerkredse? Det er helt udelukket, at vi kunne have fået pengene hjem f.eks. gennem en skærpelse af progressionen. Hvem er det, der skal betale, hvis indkomstskatten sættes op eller momsens sættes op? Det er jo mennesker med almindelige indkomster, og det ville have haft store sociale konsekvenser, og jeg tror, det havde været den dårligste udgangsposition, når vi skal have lønmodtagerne til at vise tilbageholdenhed, at skatterne igen steg, for det er lønmodtagerne, der betaler omkring de 80 pct. af indkomstskatterne i Danmark, og det er der ingen, der kan lave om på.

Jeg har ikke så mange bemærkninger til hr. Gert Petersen. Han holdt jo stort set den samme tale, han har holdt under så mange års debatter om socialdemokratiske åbnings-

taler. Måske denne gang med lidt mindre glød og entusiasme. Det er, ligesom hr. Gert Petersen retorisk foretrækker at have hr. Anker Jørgensen som sin hovedmodstander. Men det må vi vel bare tage til efterretning. Hr. Gert Petersen havde det modstykke for en politik, at vi skulle føre, som han kaldte det, socialistisk reformpolitik; staten skulle ligesom overtage hele butikken. Jeg tror ikke på det, og det gør vi ikke i regeringen, og det gør vi heller ikke i den danske befolkning, skal jeg hilse og sige, for der er ikke ret mange herhjemme, der tror på, at socialisme betyder, at folk bliver mere velstående eller mere trygge.

Må jeg sige til hr. Maisted, at jeg godt forstår, at fremskridtspartiet ønsker større skattelettelser. Det er jo fremskridtspartiets program. Hvis ikke vi havde den store offentlige gæld, kunne vi også godt med de besparelser, der nu gennemføres, klare nogle gedigne skattelettelser. Det er helt klart. Men heller ikke fremskridtspartiet kommer uden om, at vi skal af med den gæld. Det tager en årrække, men vi skal begynde på det. Hvis ikke jeg husker galt, er renterne af den offentlige gæld nu på 41 mia kr. om året, og det er en post, som desværre i de kommende år vil stige med ikke mindre end 15 mia kr. om året. Så bunden er vor opgave.

Jeg er enig med hr. Maisted i, at når man hæver den skattefri bundgrænse, hjælper vi ikke mindst de svageste grupper i samfundet. Det er også derfor, regeringen har valgt tilbuddet om at hæve personfradraget til foråret. Det håber jeg man har hæftet sig ved i fremskridtspartiet. Vi tiltræder, at det nok er den bedste måde at lempe beskattningen på. Det er små skridt, vi tager til at begynde med, men det er vigtigt, at vi tager dem, og vi må jo ikke glemme, at for hver 1.000 kr., personfradraget hæves, koster det et provenutab på noget i retning af 1½ mia kr., så der er en grænse for, hvad vi kan forsvare i den nuværende situation.

Hr. Niels Helveg Petersen gav klar støtte til store indkomstpolitiske mål. Jeg synes, det var klogt og ansvarligt, og jeg glædede mig over hans udtalelser. Det kommer jo ikke bag på os, at det radikale venstre gerne vil have begrænset forsvarsudgifterne, men jeg har dog en trøst at bringe her. Det er rigtigt, at forsvarsudgifterne er underkastet en ganske særlig automatikklausul. Den mener re-